19. 5. 2005

ID: 33196

Spoluvlastník domu a vlastní byt

Spoluvlastník domu má vlastní byt (ve smyslu § 706 odst. 1 věty první obč. zák.) tehdy, má-li právní možnost užívat byt v tomto domě. Vzhledem k tomu, že většinoví spoluvlastníci rozhodují i o užívání bytu ve společném domě, mohou se – na základě svého rozhodnutí – domáhat i vyklizení menšinového spoluvlastníka z bytu nacházejícího se ve společné nemovitosti.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 26 Cdo 1201/2003, ze dne 15.10.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobkyně městské části P., zastoupené advokátem, proti žalovanému P. H., zastoupenému advokátem, o vyklizení bytu, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp. zn. 12 C 203/2000, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. září 2002, č. j. 23 Co 267/2002-101, tak, že dovolání odmítl.

Z odůvodnění :

Obvodní soud pro Prahu 8 (soud prvního stupně) – poté, co jeho v pořadí první (vyhovující) rozsudek ze dne 20. března 2001, č. j. 12 C 203/2000-21, byl k odvolání žalovaného zrušen usnesením Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 3. října 2001, č. j. 23 Co 291/2001-30, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení – rozsudkem ze dne 14. února 2002, č. j. 12 C 203/2000-81, zamítl žalobu na uložení povinnosti žalovanému vyklidit do patnácti dnů od právní moci rozsudku „byt číslo 9, o velikosti 1+1, II. kategorie, nacházející se v prvním podlaží domu čp. 924, v P.“ (dále jen „předmětný byt“, resp. „byt“). V návaznosti na rozhodnutí ve věci samé rozhodl o nákladech řízení účastníků.

K odvolání žalobce odvolací soud rozsudkem ze dne 4. září 2002, č. j. 23 Co 267/2002-101, citovaný rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o nákladech odvolacího řízení účastníků.

Z provedených důkazů vzaly soudy obou stupňů mimo jiné za zjištěno, že žalovaný žil v předmětném bytě se svou matkou A. H. (nájemkyní bytu), a že toto soužití trvalo i ke dni úmrtí A. H. (ke dni 28. dubna 2000). Dále zjistily, že současně byl v té době a je i nyní spoluvlastníkem jedné ideální čtvrtiny nemovitosti v H. čp. 916 (dále též jen „nemovitost v H.“, resp. „nemovitost“), že zde měl sídlo podnikání, že spoluvlastnicí tří ideálních čtvrtin nemovitosti je jeho dcera H. H., že v nemovitosti je kolaudována jedna bytová jednotka, a že v ní bydlí Helena Hásová se svým přítelem. Na základě uvedených zjištění odvolací soud – stejně jako soud prvního stupně – dovodil, že na žalovaného přešlo právo nájmu bytu ve smyslu § 706 odst. 1 věty první zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění platném ke dni úmrtí A. H. (dále jen „obč. zák.”), neboť vedle předpokladu „žití s nájemcem v den jeho smrti ve společné domácnosti” splňoval i další předpoklad normovaný citovaným ustanovením pro účely přechodu nájmu bytu, totiž předpoklad neexistence vlastního bytu. Vzhledem k obsazenosti nemovitosti v H. spoluvlastnicí tří ideálních čtvrtin nelze ve vztahu k žalovanému jako spoluvlastníku jedné ideální čtvrtiny nemovitosti dovodit, že má vlastní byt, jak to v této souvislosti vyjádřil odvolací soud. V návaznosti na to soudy uzavřely, že za této situace není žaloba na vyklizení bytu důvodná.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, jehož přípustnost opřela o ustanovení § 237 odst. 1 písm. b/ zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“), a uplatnila v něm dovolací důvody podle § 241a odst. 2 písm. b/ a odst. 3 o.s.ř. V rámci

dovolacího důvodu podle § 241a odst. 3 o.s.ř. namítla, že soudy při rozhodování pominuly skutková zjištění, že v nemovitosti v H. se „v suterénu nacházejí dvě místnosti a koupelna, v přízemí se nachází kuchyň a jídelna, ložnice a obývák. V prvním patře se potom nachází kuchyň, obývák a ložnice“. Současně opomenuly, že v živnostenském listě má žalovaný „jako předmět podnikání uvedeno ubytování v soukromí, které provozuje právě v domě čp. 916 v H.“, že v písemném prohlášení ze dne 7. srpna 1996 tchán žalovaného J. L. uvedl, že jeho vnučka H. H. „s ním sdílí domácnost v bytě č. 6 na adrese v P.“; naopak nesprávně uvěřily tvrzení H. H., že „je v bytě svého dědečka hlášena pouze kvůli půjčování CD disků“, a že „fakticky užívá dům v H.“. Žalobkyně pokládá výpovědi žalovaného, svědkyně H. H. a svědka J. L. „za zcela účelové“. Prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b/ o.s.ř. zpochybnila správnost právního závěru, že žalovaný nemá vlastní byt, a že tudíž na něj ve smyslu § 706 odst. 1 věty první obč. zák. – za současného naplnění předpokladu žití s nájemcem v den jeho smrti ve společné domácnosti – přešlo právo nájmu předmětného bytu. Namítla, že o vlastní byt ve smyslu § 706 odst. 1 věty první obč. zák. jde tehdy, svědčí-li osobě zde uvedené takový právní titul, který je objektivně způsobilý uspokojit její bytovou potřebu; je nerozhodné, zda tato osoba ze subjektivních důvodů takový právní důvod bydlení nerealizuje. Podmínku vlastního bytu tedy splňuje i ten, jemuž svědčí právo bydlení z titulu spoluvlastnictví k nemovitosti, a je nerozhodné, zda jde o právní titul realizovatelný, jak podle názoru žalobkyně nesprávně dovodil odvolací soud. Současně uvedla, že navíc „v řízení bylo prokázáno, že dům v H. je dostatečně velký, aby mohl sloužit k uspokojení bytové potřeby žalovaného“. Podle názoru žalobkyně nelze přehlédnout ani to, že městská část P. je po povodni v roce 2002 jednou z nejpostiženějších částí P., a že musí proto zajistit bydlení těm řádným nájemcům, jejichž byty byly povodní zničeny. Navrhla, aby dovolací soud zrušil napadený rozsudek odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve vyjádření k dovolání ztotožnil se skutkovými zjištěními i s právním posouzením věci odvolacím soudem. Mimo jiné uvedl, že „u nemovitosti je to většinový spoluvlastník, nikoli žalovaný, který rozhoduje o nemovitosti a i o tom, kdo v jediném bytě v domku se nacházejícím bude bydlet. … Vlastnictví 1/4 domku v daném případě má jen hodnotový význam a neumožňuje žalovanému v domku bydlet …“. Navrhl, aby dovolací soud dovolání odmítl.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas osobou k tomu oprávněnou (§ 240 odst. 1 o.s.ř.) za splnění podmínky advokátního zastoupení dovolatelky (§ 241 odst. 1 a 2 o.s.ř.), a že má formální i obsahové znaky uvedené v ustanovení § 241a o.s.ř. Poté se zabýval otázkou přípustností tohoto mimořádného opravného prostředku (§ 236 odst. 1 o.s.ř.), neboť toliko z podnětu přípustného dovolání lze správnost napadeného rozhodnutí přezkoumat z hlediska uplatněných dovolacích důvodů.

Podle § 236 odst. 1 o.s.ř. dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Přípustnost dovolání proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu se řídí ustanoveními § 237 odst. 1 písm. b/ a c/ o.s.ř.

Podle § 237 odst. 1 písm. b/ o.s.ř. je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil. Zákon zde má na mysli situaci, kdy nezávislé rozhodnutí věci soudem prvního stupně bylo vyloučeno, omezeno nebo usměrněno tím, že byl povinen vycházet ze závazného právního názoru odvolacího soudu do té míry, že tento právní názor odvolacího soudu byl jedině a výhradně určující pro jeho rozhodnutí ve věci. Právní názor odvolacího soudu tedy musí mít na rozhodnutí ve věci takový vliv, že soud prvního stupně nemůže uplatnit své názory při rozhodování věci samé. Tam, kde není takový vliv na odlišné pozdější

rozhodnutí soudu prvního stupně, tedy tam, kde není mezi závazným právním názorem obsaženým ve zrušovacím rozhodnutí odvolacího soudu a pozdějším odlišným rozhodnutím soudu prvního stupně vztah příčinné souvislosti, nelze dovozovat ani přípustnost dovolání podle § 237 odst. 1 písm. b/ o.s.ř.

V posuzovaném případě odvolací soud k odvolání žalovaného usnesením ze dne 3. října 2001, č. j. 23 Co 291/2001-30, zrušil v pořadí první (vyhovující) rozsudek soudu prvního stupně ze dne 20. března 2001, č. j. 12 C 203/2000-21, přičemž soudu prvního stupně uložil provést ke zjištění skutkového stavu další dokazování, aniž zaujal jakékoli stanovisko k právnímu posouzení věci. Nelze proto hovořit o tom, že právní názor odvolacího soudu byl určující pro pozdější (zamítavé) rozhodnutí soudu prvního stupně. Dovolatelka se proto mylně domnívá, že přípustnost dovolání lze opřít o ustanovení § 237 odst. 1 písm. b/ o.s.ř.

Podle § 237 odst. 1 písm. c/ o.s.ř. je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle písmena b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přitom podle § 237 odst. 3 o.s.ř. rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam (odstavec 1 písm. c/) zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem.

Z toho, že přípustnost dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c/ o.s.ř. je spjata se závěrem o zásadním významu rozsudku po stránce právní, vyplývá, že také dovolací přezkum se otevírá pouze pro posouzení otázek právních. Způsobilým dovolacím důvodem, jímž lze dovolání odůvodnit, je v tomto případě zásadně jen důvod podle § 241a odst. 2 písm. b/ o.s.ř., jehož prostřednictvím lze namítat, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci; není jím naopak důvod, kterým lze vytýkat nesprávnost skutkových zjištění (§ 241a odst. 3 o.s.ř.).

V projednávané věci použila dovolatelka vedle (způsobilého) dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b/ o.s.ř. rovněž dovolací důvod podle § 241a odst. 3 o.s.ř., jímž brojí proti skutkovým zjištěním, učiněným oběma soudy, resp. proti způsobu hodnocení důkazů, z nichž soudy obou stupňů svá skutková zjištění čerpaly. Dovolatelka však přehlíží, že skutkový základ sporu se v dovolacím řízení nemůže měnit; lze jej sice napadnout (námitkou, že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování), avšak pouze tehdy, je-li dovolání již jinak – podle § 237 odst. 1 písm. a/ a b/ o.s.ř. (nebo při obdobném užití těchto ustanovení ve smyslu § 238 odst. 2 a § 238a odst. 2 o.s.ř.) – přípustné (§ 241a odst. 3 o.s.ř.). Je-li přípustnost dovolání teprve zvažována (podle § 237 odst. 1 písm. c/ o.s.ř.), nemůže být námitka směřující proti skutkovému stavu věci pro posouzení přípustnosti dovolání právně relevantní.

Jestliže tedy dovolatelka zpochybňuje rovněž správnost (úplnost) skutkových zjištění soudu prvního stupně, z nichž vycházel i soud odvolací, nemohou tyto námitky založit přípustnost dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c/ o.s.ř.

Na jiném místě odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu je založeno na právním závěru, že vedle předpokladu žití s nájemcem v den jeho smrti ve společné domácnosti je naplněn i druhý předpoklad, normovaný pro účely přechodu nájmu bytu ustanovením § 706 odst. 1 věty první obč. zák., tj. předpoklad neexistence vlastního bytu. Dovolatelka v dovolání správnost uvedeného právního závěru zpochybnila.

Zmíněná právní otázka, tedy otázka neexistence vlastního bytu (ve smyslu § 706 odst. 1 věty první obč. zák.) by mohla být otázkou zásadního právního významu z pohledu dovoláním

napadeného rozsudku, neboť na jejím řešení je založen závěr týkající se přechodu práva nájmu k předmětnému bytu. Jde však současně o otázku, jejíž výklad se v soudní praxi ustálil a odvolací soud se v daném případě od ustáleného řešení této otázky neodchýlil, jestliže na základě zjištěných skutečností (žalovaný je spoluvlastníkem jedné ideální čtvrtiny nemovitosti v H., spoluvlastnicí tří ideálních čtvrtin nemovitosti je jeho dcera H. H., v nemovitosti je kolaudována jedna bytová jednotka, a bydlí v ní H. H. se svým přítelem) dovodil závěr, že předpoklad neexistence vlastního bytu (§ 706 odst. 1 věta první obč. zák.) je v daném případě naplněn, a že proto právo nájmu k předmětnému bytu na žalovaného ve smyslu citovaného ustanovení přešlo.

Již bývalý Nejvyšší soud ČSR ve zprávě ze dne 10. června 1982, Cpj 163/81, uveřejněné pod R 34/1982 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek a pod č. 19 v sešitě č. 2 z roku 1982 Bulletinu bývalého Nejvyššího soudu ČSR, občanskoprávní část, dovodil, že smrtí uživatele bytu (nejde-li o případ uvedený v ustanovení § 180 odst. 1 /nyní § 707 odst. 1/ obč. zákoníku) zaniká právo osobního užívání bytu jenom tehdy, když nepřechází na jiné osoby (vyjmenované v § 179 odst. 1 /nyní § 706 odst. 1/ obč. zákoníku); ustanovení § 179 odst. 1 /nyní § 706 odst. 1/ obč. zákoníku v tomto směru rozlišuje dvě kategorie osob. Do první řadí mimo jiné děti uživatele, na něž užívací právo přechází, jestliže s uživatelem žily v den jeho smrti ve společné domácnosti a nemají vlastní byt. Soudní praxe doposud od tohoto závěru odklon nezaznamenala, jak vyplývá např. z usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. června 1997, sp. zn. 2 Cdon 862/96, uveřejněného v sešitě č. 7 z roku 1997 časopisu Soudní judikatura, podle něhož přechod nájmu bytu podle § 706 odst. 1 obč. zákoníku je právním nástupnictvím (sukcesí) svého druhu. Za splnění tam uvedených podmínek právo nájmu smrtí nájemce nezaniká, nýbrž dochází ke změně v jednom z jeho subjektů, namísto dosavadního nájemce vstupuje do nájemního vztahu (určitých práv a povinností) jiná osoba, tímto ustanovením určená. V rozhodnutí ze dne 26. června 1997, sp. zn. 2 Cdon 393/96, uveřejněném pod č. 54 v sešitě č. 7 z roku 1997 časopisu Soudní judikatura, pak Nejvyšší soud České republiky zaujal právní názor, že institut přechodu nájmu je svým charakterem nájmem vnuceným, neboť omezuje pronajímatele – a to ve prospěch taxativně určeného okruhu osob, jež odvozovaly své bydlení od práva nájmu zemřelého nájemce – v právu po smrti dosavadního nájemce byt volně pronajmout.

Základní podmínkou, která rozhodujícím způsobem vymezuje institut přechodu nájmu, a která musí být na straně těchto osob splněna, je, že nemají vlastní byt. Slovy „mít vlastní byt" zákon postihuje nejen právo bydlení, jehož titulem je vlastnictví bytu (nemovitosti), nýbrž všechny právní důvody, od nichž se odvíjí takové právo na bydlení, jež svým charakterem slouží k trvalému (nikoliv přechodnému) uspokojování bytové potřeby jeho nositele. Jestliže osoba uvedená v citovaném ustanovení má k dispozici některý z těchto titulů bydlení, pak přechodem nájmu v její prospěch nelze spravedlivě pronajímatele omezovat ve volném nájmu bytu. Uvedený závěr Nejvyšší soud České republiky dovodil rovněž v rozsudku ze dne 27. dubna 2000, sp. zn. 20 Cdo 1653/98, uveřejněném pod č. 20 v sešitě č. 3 z roku 2001 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. K témuž výkladu zákonem použité terminologie „mít vlastní byt" (§ 706 odst. 1 obč. zákoníku) se Nejvyšší soud přiklonil i v rozsudku ze dne 30. října 1997, sp. zn. 2 Cdon 883/96, uveřejněném pod č. 98 v sešitě č. 13 z roku 1997 časopisu Soudní judikatura, v němž dále uvedl, že způsobilost založit trvalé bydlení je dána objektivními znaky právního titulu zakládajícího právo na bydlení trvalé povahy, nikoli subjektivní vůlí toho, komu svědčí. Také ve svých dalších rozhodnutích se Nejvyšší soud (srov. např. rozsudek ze dne 17. prosince 1998, sp. zn. 3 Cdon 59/96, a ze dne 29. října 1998, sp. zn. 26 Cdo 1961/98, Soudní judikatura 4/1999 a 10/1999, pořadová čísla 34 a 100) stejným způsobem vyslovil k výkladu pojmu "mít vlastní byt" ve smyslu § 706 odst. 1 obč. zákoníku. V posléze citovaném rozhodnutí pak rovněž dovodil, že podmínka přechodu nájmu podle § 706 odst. 1 obč. zákoníku, spočívající v tom, že osoba zde uvedená nemá vlastní byt, musí být splněna ku dni smrti nájemce (nepostačí, že se tak stane později), a že podmínku „vlastního bytu" splňuje i ten, komu svědčí právo bydlení z titulu spoluvlastnictví. Stejně tak v rozsudku ze dne 16. května 2000, sp. zn. 26 Cdo 349/99, Nejvyšší soud dovodil, že o „vlastní byt" ve smyslu § 706 odst. 1 obč. zák. jde tehdy, svědčí-li

osobě zde uvedené takový právní titul bydlení, který je objektivně způsobilý trvale uspokojit její bytovou potřebu; je nerozhodné, zda tato osoba ze subjektivních důvodů takovýto právní důvod bydlení nerealizuje. Potud se lze s názory dovolatelky ztotožnit.

Na druhé straně však nelze ztratit ze zřetele, že v již zmíněném rozsudku ze dne 27. dubna 2000, sp. zn. 20 Cdo 1653/98, Nejvyšší soud také dovodil, že spoluvlastník domu má vlastní byt (ve smyslu § 706 odst. 1 věty první obč. zák.) tehdy, má-li právní možnost užívat byt v tomto domě, a v odůvodnění rozhodnutí pokračoval, že byla-li žalovaná ke dni smrti původní nájemkyně bytu spoluvlastnicí ideální poloviny rodinného domu, ve kterém se nachází jedna bytová jednotka, pak nepochybně (zejména se zřetelem k tomu, že druhá spoluvlastnice dům k bydlení neužívala) disponovala právním titulem, který jí zakládal právo na bydlení nikoli jen přechodného rázu. V rozsudku ze dne 17. prosince 1998, sp. zn. 3 Cdon 59/96 (v rozsudku zmíněném již v předchozím odstavci odůvodnění tohoto rozhodnutí), Nejvyšší soud dovodil obdobný závěr, konkrétně závěr, že spoluvlastník, který na základě dohody s ostatními spoluvlastníky užívá byt v rodinném domku, má vlastní byt (ve smyslu § 706 odst. 1 věty první obč. zák.). Jde-li o rozhodování spoluvlastníků, pak v poměrech projednávané věci nelze přehlédnout ani právní závěry, které Nejvyšší soud přijal v rozsudcích ze dne 20. ledna 1999, sp. zn. 22 Cdo 2528/98, a ze dne 21. května 1998, sp. zn. 2 Cdon 347/97, uveřejněných pod č. 31 v sešitě č. 5 z roku 2000 a pod č. 22 v sešitě č. 4 z roku 1999 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. V citovaných rozsudcích Nejvyšší soud dovodil, že pojem „hospodaření se společnou věcí“ ve smyslu § 139 odst. 2 věty první obč. zák. zahrnuje i užívání věci jejími spoluvlastníky. V posléze citovaném rozsudku pak rovněž dovodil, že většinou, počítanou podle velikosti podílů, rozhodují spoluvlastníci i o užívání bytu ve společném domě jedním z nich. Podle platně přijatého rozhodnutí se lze domáhat vyklizení spoluvlastníka domu z bytu. Spoluvlastník, jehož právo užívat byt ve společném domě zaniklo rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 139 odst. 2 obč. zák., má právo na zajištění bytové náhrady (§ 712 obč. zák.). Z odůvodnění citovaného rozsudku vyplývá, že rozhodli-li o hospodaření se společnou věcí většinoví spoluvlastníci, musí se tomuto rozhodnutí ostatní – menšinoví spoluvlastníci – podřídit. Protože většinoví spoluvlastníci rozhodují i o užívání bytu ve společném domě, mohou se – na základě svého rozhodnutí – domáhat i vyklizení menšinového spoluvlastníka z bytu nacházejícího se ve společné nemovitosti. K těmto závěrům se Nejvyšší soud přihlásil také v rozsudku ze dne 21. června 2001, sp. zn. 22 Cdo 2104/99, v němž dovodil mimo jiné právní závěr, že právo spoluvlastníka užívat společnou věc je dáno dohodou spoluvlastníků nebo rozhodnutím většiny spoluvlastníků, počítané podle velikosti podílů.

Při posuzování otázky naplněnosti předpokladu neexistence vlastního bytu u žalovaného vyšel odvolací soud – stejně jako soud prvního stupně – ze skutkových zjištění, že nemovitost v H. vlastní žalovaný z jedné ideální čtvrtiny, že nemovitost je obsazena většinovou (tříčtvrtinovou) spoluvlastnicí – dcerou žalovaného, a že většinová spoluvlastnice v ní obývá jediný kolaudovaný byt. Jestliže na základě takto zjištěného skutkového stavu, jehož správnost nelze prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 241a odst. 3 o.s.ř. v dané věci zpochybnit (srov. výklad shora), odvolací soud – shodně se soudem prvního stupně – usoudil na naplněnost předpokladu neexistence vlastního bytu, neodchýlil se od výše uvedené judikatury; jeho rozhodnutí je naopak výrazem standardní soudní praxe.

Vycházeje z uvedených závěrů, dovolací soud nedovodil přípustnost dovolání proti napadenému rozsudku odvolacího soudu ani podle § 237 odst. 1 písm. c/ o.s.ř. Proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.), dovolání podle § 243b odst. 5 a § 218 písm. c/ o.s.ř. odmítl pro nepřípustnost.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Nesprávné poučení
- Nájem bytu
- Nároky pozůstalých (exkluzivně pro předplatitele)
- Odpovědnost státu za újmu (exkluzivně pro předplatitele)
- Promlčení (exkluzivně pro předplatitele)
- Valná hromada (exkluzivně pro předplatitele)
- Doručování
- Zastoupení
- Zánik závazku
- Zadržovací právo
- Insolvenční řízení (exkluzivně pro předplatitele)